

¹Und es kamen alle Stämme Israels zu David gen Hebron und sprachen: Siehe, wir sind deines Gebeins und deines Fleisches.²Dazu auch vormals, da Saul über uns König war, führtest du Israel aus und ein. So hat der HERR dir gesagt: Du sollst mein Volk Israel hüten und sollst ein Herzog sein über Israel.³Und es kamen alle Ältesten in Israel zum König gen Hebron. Und der König David machte mit ihnen einen Bund zu Hebron vor dem HERRN, und sie salbten David zum König über Israel.⁴Dreißig Jahre war David alt, da er König ward, und regierte vierzig Jahre.⁵Zu Hebron regierte er sieben Jahre und sechs Monate über Juda; aber zu Jerusalem regierte er dreiunddreißig Jahre über ganz Israel und Juda.⁶Und der König zog hin mit seinen Männern gen Jerusalem wider die Jebusiter, die im Lande wohnten. Sie aber sprachen zu David: Du wirst nicht hier hereinkommen, sondern Blinde und Lahme werden dich abtreiben. Damit meinten sie aber, daß David nicht würde dahinein kommen.⁷David aber gewann die Burg Zion, das ist Davids Stadt.⁸Da sprach David desselben Tages: Wer die Jebusiter schlägt und erlangt die Dachrinnen, die Lahmen und die Blinden, denen die Seele Davids feind ist...! Daher spricht man: Laß keinen Blinden und Lahmen ins Haus kommen.⁹Also wohnte David auf der Burg und hieß sie Davids Stadt. Und David baute ringsumher von Millo an einwärts.¹⁰Und David nahm immer mehr zu, und der HERR, der Gott Zebaoth, war mit ihm.¹¹Und Hiram, der König zu Tyrus sandte Boten zu David und Zedernbäume und Zimmerleute und Steinmetzen, daß sie

¹وَجَاءَ جَمِيعُ أَصْبَاتِ إِسْرَائِيلَ إِلَى دَاوُدَ إِلَى حَبْرُونَ قَائِلِينَ، هُوَذَا عَظْمُكَ وَلَحْمُكَ تَحْنُ.²وَمُنْذُ أَمْسٍ وَمَا قَبْلَهُ، حِينَ كَانَ سَاوُلُ مَلِكًا عَلَيْنَا، قَدْ كُنْتَ أَنْتَ نُحْرِجُ وَتُدْخِلُ إِسْرَائِيلَ. وَقَدْ قَالَ لَكَ الرَّبُّ، أَنْتَ تَرْعَى شَعْبِي إِسْرَائِيلَ، وَأَنْتَ تَكُونُ رَئِيسًا عَلَى إِسْرَائِيلَ.³وَجَاءَ جَمِيعُ شُيُوخِ إِسْرَائِيلَ إِلَى الْمَلِكِ إِلَى حَبْرُونَ، فَقَطَعَ الْمَلِكُ دَاوُدَ مَعَهُمْ عَهْدًا فِي حَبْرُونَ أَمَامَ الرَّبِّ. وَمَسَحُوا دَاوُدَ مَلِكًا عَلَى إِسْرَائِيلَ.⁴كَانَ دَاوُدُ ابْنُ ثَلَاثِينَ سَنَةً حِينَ مَلَكَ، وَمَلَكَ أَرْبَعِينَ سَنَةً.⁵فِي حَبْرُونَ مَلَكَ عَلَى يَهُودَا سَبْعَ سِنِينَ وَسِتَّةَ أَشْهُرٍ. وَفِي أُورُشَلِيمَ مَلَكَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ سَنَةً عَلَى جَمِيعِ إِسْرَائِيلَ وَيَهُودَا.⁶وَدَهَبَ الْمَلِكُ وَرِجَالُهُ إِلَى أُورُشَلِيمَ إِلَى الْيَبُوسِيِّينَ سُكَّانِ الْأَرْضِ. فَمَقَالُوا لِدَاوُدَ، لَا تَدْخُلْ إِلَى هُنَا مَا لَمْ تُنْزِعِ الْعُضْبَانَ وَالْعُرْجَ. أَيُّ لَا يَدْخُلُ دَاوُدُ إِلَى هُنَا.⁷وَأَخَذَ دَاوُدُ حِصْنَ صِهْيَوْنَ هِيَ مَدِينَةُ دَاوُدَ.⁸وَقَالَ دَاوُدُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ، إِنَّ الَّذِي يَضْرِبُ الْيَبُوسِيِّينَ وَيَنْزِعُ إِلَى الْقِتَاةِ وَالْعُرْجَ وَالْعُمَمِي الْمُبْغِضِينَ مِنْ نَفْسِ دَاوُدَ لِذَلِكَ يَقُولُونَ، لَا يَدْخُلُ النَّبِيْتُ أَعْمَى أَوْ أُعْرَجٌ.⁹وَأَقَامَ دَاوُدُ فِي الْحِصْنِ وَسَمَّاهُ مَدِينَةُ دَاوُدَ. وَبَنَى دَاوُدُ مُسْتَدِيرًا مِنَ الْقَلْعَةِ قَدَاجِلًا.¹⁰وَكَانَ دَاوُدُ يَتَزَايِدُ مُتَعَطِّمًا وَالرَّبُّ إِلَهُ الْجُنُودِ مَعَهُ.¹¹وَأَرْسَلَ جِبْرَامُ مَلِكُ صُورَ رُسُلًا إِلَى دَاوُدَ وَخَسِبَتْ أُورُ وَتَجَارِبَن وَتَبَائِينَ قَبِلُوا لِدَاوُدَ بَيْنًا.¹²وَعَلِمَ دَاوُدُ أَنَّ الرَّبَّ قَدْ آتَيْتَهُ مَلِكًا عَلَى إِسْرَائِيلَ، وَأَنَّهُ قَدْ رَفَعَ مُلْكُهُ مِنْ أَجْلِ شَعْبِهِ إِسْرَائِيلَ.¹³وَأَخَذَ دَاوُدُ أَيْضًا سَرَارِي وَنِسَاءً مِنْ أُورُشَلِيمَ بَعْدَ مَجِيئِهِ مِنْ حَبْرُونَ، فَوُلِدَ أَيْضًا لِدَاوُدَ بَنُونَ وَبَنَاتٌ.¹⁴وَهَذِهِ أَسْمَاءُ الَّذِينَ وُلِدُوا لَهُ فِي أُورُشَلِيمَ، شَمُوعُ وَشُوبَابُ وَتَاتَانُ وَشَلِيمَانُ¹⁵ وَبِحَارُ¹⁶ وَالْيَشُوعُ وَبَاقُجُ وَبَافِيعُ¹⁷ وَالْيَسْمَعُ¹⁸ وَالْيِدَاعُ¹⁹ وَالْيَقْلَاطُ.²⁰وَسَمِعَ الْفِيلِسْطِينِيُّونَ أَنَّهُمْ قَدْ مَسَحُوا دَاوُدَ مَلِكًا عَلَى إِسْرَائِيلَ، فَصَعَدَ جَمِيعُ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ لِيُقَاتِلُوا عَلَى دَاوُدَ. وَلَمَّا سَمِعَ دَاوُدُ تَرَلَّ إِلَى الْحِصْنِ.²¹وَجَاءَ الْفِيلِسْطِينِيُّونَ وَاتَّسَرُوا فِي وَايِ الرِّقَاتِيِّينَ.²²وَسَأَلَ دَاوُدَ مِنَ الرَّبِّ، أَصْعَدُ إِلَى الْفِيلِسْطِينِيِّينَ. أَتَذْفَعُهُمْ لِيَدِي. فَقَالَ الرَّبُّ لِدَاوُدَ، اصْعَدْ لَنِّي دَفْعًا أَدْفَعُ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ لِيَدِكَ.²³فَجَاءَ دَاوُدُ إِلَى بَعْلِ فَرَاصِيمَ وَصَرَّتْهُمْ دَاوُدُ هُنَاكَ، وَقَالَ، قَدْ أَقْتَحَمَ الرَّبُّ أَعْدَائِي أَمَامِي كَأَفْتِحَامِ الْمِيَاهِ. لِذَلِكَ دَعَا اسْمَ ذَلِكَ الْمَوْضِعِ بَعْلَ فَرَاصِيمَ.²⁴وَتَرَكُوا هُنَاكَ أَصْنَامَهُمْ فَتَرَعَهَا دَاوُدُ وَرِجَالُهُ.²⁵ثُمَّ عَادَ الْفِيلِسْطِينِيُّونَ فَصَعِدُوا

David ein Haus bauten.¹² Und David merkte, daß ihn der HERR zum König über Israel bestätigt hatte und sein Königreich erhöht um seines Volks Israel willen.¹³ Und David nahm noch mehr Weiber und Kebsweiber zu Jerusalem, nachdem er von Hebron gekommen war; und wurden ihm noch mehr Söhne und Töchter geboren.¹⁴ Und das sind die Namen derer, die ihm zu Jerusalem geboren sind: Sammua, Sobab, Nathan, Salomo,¹⁵ Jibhar, Elisua, Nepheg, Japhia,¹⁶ Elisama, Eljada, Eliphelet.¹⁷ Und da die Philister hörten, daß man David zum König über Israel gesalbt hatte, zogen sie alle herauf, David zu suchen. Da das David erfuhr, zog er hinab in eine Burg.¹⁸ Aber die Philister kamen und ließen sich nieder im Grunde Rephaim.¹⁹ Und David fragte den HERRN und sprach: Soll ich hinaufziehen wider die Philister? und willst du sie in meine Hand geben? Der HERR sprach zu David: Zieh hinauf! ich will die Philister in deine Hände geben.²⁰ Und David kam gen Baal-Perazim und schlug sie daselbst und sprach: Der HERR hat meine Feinde vor mir voneinander gerissen, wie die Wasser reißen. Daher hieß man den Ort Baal-Perazim.²¹ Und sie ließen ihre Götzen daselbst; David aber und seine Männer hoben sie auf.²² Die Philister aber zogen abermals herauf und ließen sich nieder im Grunde Rephaim.²³ Und David fragte den HERRN; der sprach: Du sollst nicht hinaufziehen, sondern komm von hinten zu ihnen, daß du an sie kommst gegenüber den Maulbeerbäumen.²⁴ Und wenn du hörst das Rauschen auf den Wipfeln der Maulbeerbäume einhergehen, so eile;

أَيْضاً وَانْتَسَرُوا فِي وَادِي الرَّقَائِيَّيْنِ. ²³ فَسَأَلَ دَاوُدُ مِنَ الرَّبِّ فَقَالَ، لَا تَصْعَدُ، بَلْ دُرِّ مِنْ وَرَائِهِمْ وَهَلُمَّ عَلَيْهِمْ مُقَابِلَ أَشْجَارِ الْبُكَاءِ ²⁴ وَعِنْدَمَا تَسْمَعُ صَوْتَ حُطُوتٍ فِي رُؤُوسِ أَشْجَارِ الْبُكَاءِ جِيئِيذِ احْتِرِصْ، لِأَنَّهُ إِذْ ذَاكَ يَخْرُجُ الرَّبُّ أَمَامَكَ لِصَرْبِ مَحَلَّةِ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ. ²⁵ فَفَعَلَ دَاوُدُ كَذَلِكَ كَمَا أَمَرَهُ الرَّبُّ، وَصَرَبَ الْفِيلِسْطِينِيِّينَ مِنْ جَبَعٍ إِلَى مَدْخَلِ جَازَرَ.

denn der HERR ist dann ausgegangen vor dir her, zu schlagen das Heer der Philister.²⁵ David tat, wie ihm der HERR geboten hatte, und schlug die Philister von Geba an, bis man kommt gen Geser.